

עליו תיקון. הראשון, ביקש תיקון רק בגלל דברי המשפיע, ועניתי לו בקיצור, והוא יצא מרוצה... השני ביקש תיקון באמת, ואחרי שעניתי גם לו בקיצור, שאל "און מיט דעם איז שוין ארויס?", ואז עניתי לו באריכות.

מובן איפוא, שאי אפשר, ואין זה נכון, לומר לבחור מה עליו לבקש ולשאול; אם אתה שואל את מה שאמרו לך לשאול, אז או שהרבי לא יענה לך, או שיענה לך בקיצור, ואתה תלך מרוצה שקיבלת תשובה... עד שזה יהיה ענין שלך.

הנקודה היא שיש לעשות הכנה, ללמוד חסידות בשופי, להתעדן, להתרומם - ואז, כשנכנסים ליחידות, אכן ישנו ענין היחידות.

כיצד ניתן גם היום להיכנס ליחידות?

היום - ההליכה אל האהל הק', היא היא היחידות של כל אחד ואחד.

אפילו שהולכים ריבוי פעמים לאהל, כמו תלמידי הקבוצה וכו' - צריך לעשות את כל ההכנות המתאימות ליום של יחידות, להתפלל אחרת, ללמוד אחרת; אי אפשר להגיע לאהל ומיד לתפוס עט ונייר ולכתוב כמה שורות.

בהכנות שלו: עד כמה חסידות נוגעת לו, עד כמה הרבי נוגע לו, אם הוא "דרייט זיך ארום 770", היינו שהחיות שלו והמציאות שלו זה 770 והאהל הק' - זה פועל עליהם הרבה.

כיצד תלמידי הישיבות שבארץ הקודש יכולים 'להיות' עם הרבי גם כשנמצאים בריחוק מקום בגשמיים?

גם כשלא נמצאים בד' אמות של הרבי בגשמיים - אלא רק ברצון, "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" - כשכותבים לרבי ושולחים את המכתב לאהל, זה אותו הדבר.

פעם דיברו הרבי מהר"ש ואחיו ר' חיים שניאור זלמן (מלאדי), על ענין קריאת פ"ג. הלאדיער שאל את הרבי מהר"ש "האם אבא (הרבי הצמח צדק) לימד אותך איך חסיד כותב פ"ג, או רק איך לקרוא פ"ג? אותי לימד רק איך לקרוא". הרבי מהר"ש ענה "אותי אבא לימד גם איך חסיד כותב פ"ג; אני יכול לראות על הטלגרף את מעמדו ומצבו של החסיד". רואים שגם על ידי כתיבה לרבי ישנו אותו ענין כמו היחידות. כל שכן כששולחים את הפ"ג עצמו אל האהל.

וודאי שגם על ידי הכתיבה מקבלים את כל הכוחות והברכות מהרבי, ועל ידי כך מקבלים קשר תמידי וחזק עם הרבי.

הרבי הרי"צ אמר שההכנות צריכות להיות לא רק בכתיבת המכתב שיניח אצל האהל, אלא אפילו הטיוטה שכותב לעצמו צריך לכתוב אחרי מקוה, מפני שאם כותבים לפני טבילה - 'זה גם כן מבלבל'. רואים מזה עד כמה ההכנה נוגעת. זה שהרבי יענה ויתן את הברכה כפי שהיה תמיד ביחידות - זה תלוי מאד בהמקבל.

האם ישנה חלישות בענין הס ושלום, כיון שאיננו זוכים לקבל את תשובתו וברכותיו הקדושות של הרבי בפירוש?

כשבחור הולך היום לאהל הק', עושה את ההכנות המתאימות, לומד מאמר של הרבי, חושב אודות הרבי, חושב מה הרבי רוצה ממנו - סוף כל סוף יקבל את התשובה והברכה. הרבי יודע איך להעביר את התשובות שלו. יש להאריך בזה מאד, אבל על כל פנים יש לדעת ששום דבר לא נשתנה, וכל הדברים שהיו מקודם - ישנם גם עכשיו.

כמו שקודם אלו שלמדו חסידות וכל החיות שלהם הייתה סביב חסידות וחסידים ומה שקורה ב770 - חיו והרגישו שהרבי יודע אותם, יחידות פעלה שכל ההנהגה שלהם הייתה באופן אחר; ומי שלא - היחידות פעלה עליהם לזמן קצר, כך גם היום - זה תלוי בחסיד,

כ"ט אלול תשכ"ו

בתר אדרין לגבי תנינא כו", שיוכל לבטל לגמרי כל הענינים הבלתי רצויים (ועד - להפכם לטוב).

ואין לטעון ש"מעלמא דקשוט" אי אפשר לידע הקשיים והסכנות שבעלמא דין (וע"ד שאמרו רז"ל "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו", במקומו דוקא, ופשיטא בעלמא דין דוקא, ולא מעלמא דקשוט) - כי, ההוראות בנוגע לקיום השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו באים (גם) ע"י ההשתטחות וקריאת הפדיונות כו' על הציון הקדוש, בעלמא דין, שלכן, יש בזה גם המעלה של הוראה ופס"ד ע"י מורה הוראה שנמצא בעלמא דין.

משיחת ש"פ וארא תשמ"ט (ספר השיחות תשמ"ט ע' 196)

ומשם מעורר רחמים וממשיך כח

... ענין זה מהוה גם נתינת כח יתירה בנוגע למילוי התפקיד והשליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - שמכיון שמתעלה בעילוי אחר עילוי ("אדרין בתר אדרין") בבחי' ד"אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין", ומשם מעורר רחמים וממשיך כח כו' לתלמידיו ותלמידי תלמידיו בעבודתם בעלמא דין, אין לפחד מפני קשיים וסכנות (אפילו קשיים וסכנות אמיתיים, ע"פ תורה) בכל הקשור למילוי השליחות של נשיא הדור, מכיון שהולכים בכחו של נשיא הדור, שאצלו נעשה הענין ד"בא אל פרעה" (כמו אצל משה רבינו, ועד"ז באתפשטותא דמשה שבכל דור, שעל ידו נמשך גם בניצוץ משה שבכאו"א מישראל), "דעילל לי קב"ה

לא נשתנה דבר

ענין זה נוגע במיוחד להמצב עתה: כשם שבעבר היה מונח אצל כל אחד ואחד שנכנס ליחידות שהרבי הוא נשמה כללית (לא כלל של פרטים, אלא כלל בעצם, שלמעלה מפרטים), ובהכנסו היה מתבטל לגמרי [שהרי אם לא נתבטל, אין זו כניסה ליחידות, או שזהו ע"ד העניין "שגם בשעת החטא היתה באמנה אתו ית"י"], כך צריך להיות מונח גם עתה, ללא קושיות. ולהעיר גם מהמבואר בשיעור תניא היומי בנוגע ליראת המלך, ש"עיקר היראה היא מפנימיותו וחיותו ולא מגופו", ובנוגע לפנימיותו וחיותו לא נשתנה דבר.

ש"פ שמיני ה'שי"ת (תורת מנחם ח"א ע' 33)

ההזכרה על הציון צריכה לפעול התעוררות יתירה

בעת רצון אזכיר את כל אלו שכותב אודותם על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, וכנראה שאין מסבירים להנ"ל אשר כשבאה הטבה ע"י שמזכירים אותם על הציון הק' פשוט שזה צריך להביאם להתעוררות יתירה וביחוד בלימוד תורתו של בעל הציון וללכת בדרכיו, ואם המתברך בעל השפעה הוא בחוג וסביבה, מחובתו הכי מוחלטה לפרסם בכל הסביבה תורתו והדרכתו של בעל הציון, וק"ל. ויהי רצון שעכ"פ עתה יתעסק בזה.

(אגרות קודש חלק ט"ו עמ' קפט)

די רביים וועלן אים שוין ארויסשלעפן פון אומעטום

צריכים להדגיש שאין לעשות חשבונות האם שייכים ללימוד פנימיות התורה אם לאו, ואין להמתין על עשיית הכנות, כי אם, לחטוף וללמוד כמה שאפשר. האמת היא שילקוהו ("מ'וועט אים שמייסן") על כך שלמד פנימיות התורה בהיותו במעמד ומצב בלתי רצוי, שכן, היתכן ללמוד פנימיות התורה כמו שכל אנושי? אבל אעפ"כ, גם במעמד ומצב זה מוטב שיחטוף וילמד פנימיות התורה, תורת החסידות, כיון שע"ז מתקשר עם הרביים נשיאי תורת החסידות, והם כבר יוציאוהו מאיזה מקום שיהי ("די רביים וועלן אים שוין ארויסשלעפן פון אומעטום").

חסידים הראשונים היו מכינים את עצמם ליכנס ליחידות, חסיד פלוני התכוון שלש שנים, וחסיד פלוני שבע שנים (ויש שהתכוונו משך זמן ארוך יותר), אבל כיום אין פנאי להמתין עד שיעשו הכנות, אלא צריכים לחטוף ולהתקשר אל הרבי, ואז יוציאו הרבי ממעמדו ומצבו. ובכל אופן צריכים לידע שטוב יותר חסיד בעל מום ("אָ קאַליקער") מאשר אינו חסיד - תמים (והסביר כ"ק אד"ש: כוונתי לתמים במובן של שלילת בעל מום).

ובנוגע לפועל: צריכים לחטוף וללמוד פנימיות התורה, לחטוף מאמר מתורה אור, מאמר מלקוטי תורה, מאמר מנשיא זה ומאמר מנשיא זה, שעל ידי זה מתקשרים עם רבותינו נשיאינו, והם כבר יוציאוהו ממעמדו ומצבו. ויש להוסיף בנוגע להתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר - שלהיותו עכשיו במעמד ומצב של קדושה נעלית ביותר גם לעיני בשר, צריכים גם חסידים להיות במעמד ומצב המתאים לזה, וכיון שכך צריך להיות, כן הוא באמת.

משיחת ליל ב' דחג השבועות תשי"א (תורת מנחם ח"ג ע' 131)

סוּמַג'ם תּוֹכְנַתְרַפּ לְחַי אֲלוּל וְנ' דַסְלִיחַם סוּחַ עֵת הַיּוֹל . וּבִלְ"ם יוֹנֵה בּוֹ אִם
גּוֹבִים, בּוֹטֵן הַיּוֹדֵר סְתָאִים, אִיב, עַי הַתְּנִיחַ הַיּוֹדֵר, הַיּוֹדֵר (אֲפִרָּה יָם רֵמָה) אִיב
רַב: יִיב, דִּימָיו לֵב עוֹלָם .

הוספת כ"ק אדמו"ר בכת"י"ק במכתב לא' מאנ"ש יום י"ג אלול תש"ט בענין היחידות:
"לעשותם יחיד, ע"י התקשרות היחידה, באמצעות יחידות (אפשר גם בכתב) אצל רבי יחיד, ביחידו של עולם".

"הייתי במחשבתו של הרבי כל השנה הזאת!"

גם כשחשבתי שלא התקבלה תשובה - הרבי התפלל עלי, שמר עלי וחשב עלי

סיפר ר' שמואל ראדל ע"ה, משלוחי הרבי במלאנו, איטליא:

בשנות הכ"ף למדתי בישיבה בכפר חב"ד. הייתי בחור טוב ב"ה, ישבתי ולמדתי ולא בזבזתי את זמני. יחד עם זאת, סוף-סוף אני בן אדם - התעוררו לי ספיקות באמונה: אמנם נולדתי למשפחה חסידית, וחונכתי לכך שזהו הדבר הנכון; אבל אילו הייתי נולד למשפחה לא יהודיה - מי ערב לי שלא הייתי מאמין בצדקת דרכי באותה מידה?...

שוחחתי בפתיחות עם רבני הישיבה, ועם ר' שלמה חיים קסלמן, ולא חיפשתי לי את הדרך הקלה - אבל דבריהם לא נכנסו לליבי.

כתבתי לרבי, פרשתי את שהטריד אותי על פני שבעה עמודים. שלחתי את המכתב, והתחלתי לספור את הימים לקבלת התשובה. אחרי שלושה חודשים, כשזו התמהמה מלהגיע - שלחתי מכתב נוסף, בן שלושה עמודים. התשובה עדיין לא הגיעה.

המועקה לא חלפה. אמנם לא החסרתי אף תפילה, ציצית תפילין וכו'; כיון שהיה לי ספק, אולי זו בכל זאת האמת... אם זו לא האמת - לא נורא, לכל היותר שמרתי שבת או התפללתי חצי שעה; אבל אם זו אכן האמת - חס ושלום לא להניח תפילין! אבל הכל נעשה ממקום חלול, בקרירות.

כך זה נמשך כשנה. המחשבות לא נתנו לי מנוח. אני לא יודע מה קרה לי, אבל פתאום, משום מקום - עלתה לי ההכרה "זה בלתי-אפשרי שזו לא האמת!", אני התחלתי להרגיש, אני התחלתי להתפלל ממש בדמעות! הייתי כל כך שמח! נישקתי את הציצית בבוקר ממש מכל הלב... הרגשתי סוף סוף שאני חי.

ר' שלמה חיים קרא לי למשרדו, ואמר לי "מה קרה שמואל? אני רואה שינוי של ממש בהנהגתך!" אמרתי לו שאני לא יודע מאיפה באה הישועה, אבל עכשיו אני מרגיש ממש נהדר, נפלא - אני ממש חי את התורה והמצוות. ר' שלמה חיים

אמר לי "עלה לחדרך, וכתוב מכתב לרבי, לבשר לו שהבעיה חלפה. אני רוצה להזמין אותך לביתי לכוס תה היום בלילה". הלכתי לחדרי, וכתבתי אגרת-אוויר מהירה אל הרבי, לבשר שהכל נגמר ב"ה.

בלילה הגעתי לביתי של ר' שלמה חיים. הוא הציג בפני חבילת אגרות-אוויר. היו אלו כל המכתבים שהוא קיבל מהרבי בשנה החולפת. ר' שלמה חיים היה כותב לעיתים תכופות מהנעשה בישיבה, וזוכה להדרכתו והוראותיו הקדושות של הרבי. במכתבים הייתה כמובן התייחסות לעניינים רבים בנוגע לישיבה, אבל בסוף כל מכתב ומכתב (לא ראיתי את כל התאריכים, כך שאינני יודע אם זה היה

מידי חודש בחודשו או לעיתים תכופות יותר) הייתה השורה הבאה: "מה קורה עם שמואל בן פייגא הכהן?!"...

הרבי אמנם מעולם לא ענה על מכתביי אלו

"מה שלום שמואל בן פייגא הכהן?"

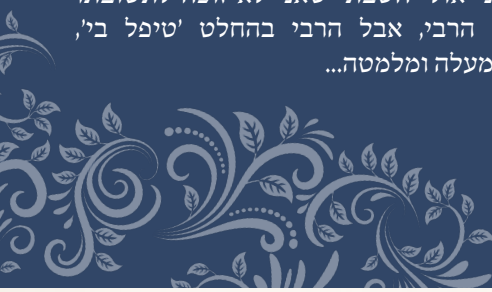
- אבל אני הייתי בתפילתו של הרבי, הייתי במחשבתו כל הזמן הזה!

המשכתי בלימודי בארץ הקודש עד שנת תשכ"ז. כששבתי, אבי שאל את הרבי - כיון שהוא הולך ומזדקן, האם הוא יכול להעזר

בי בעבודתו בניהול החנות שלו. תשובת הרבי הייתה: "מיר האבן געלייגט די גרעסטע השתדלות, אז שמואל זאל בלייבן אזוי וויס ס'דארף צו זיין, מלמעלה ומלמטה; ווילט איר אים אויסניצען פאר די געשעפט?"

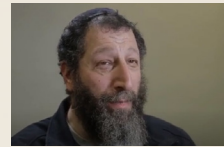
(השקענו את מלוא המאמצים, ששמואל יישאר כפי שצריך להיות, מלמעלה ומלטה; ואתה רוצה להשתמש בו בשביל החנות?).

אני אולי חשבתי שאני לא זוכה לתשובתו של הרבי, אבל הרבי בהחלט 'טיפל בי', מלמעלה ומלמטה...

וועט פער רבי געפ'נען אַ וועג

ואשייהו בנפלאותיה

"ס'וועט זיין גוט!"

אמרתי לרופא - "מאד פשוט: אני הייתי באהל, ואני מאמין שהרבי הציל לי את החיים!"

מספר ר' מנחם שי' פומרנץ:

זה היה בחורף תשפ"ג. במהלך יום ראשון סתמי, היה לי כאב ראש במרכז הראש, שלושה בלחץ באוזניים וכאב גרון קל. אמרתי לעצמי - אני עובד באטלויז, וזו העונה הכי עמוסה בשונה; אין לי זמן לא להרגיש טוב. אז המתנתי לסוף היום, בעזרת כמה משככי כאבים. בסוף היום הלכתי למרפאה, והרופא בדק אותי.

הרופא מגיע אלי ואומר "מר פומרנץ, יש לי חדשות לא טובות. אתה צריך ללכת לחדר מיון". אמרתי לו "ממתי בשביל קצת כאב ראש - שולחים לחדר מיון?!" הוא אמר לי "ובכן, מהתסמינים וממה שאתה מספר לנו - אנחנו מזהים תסמינים מוקדמים לשבץ מוחי". כששמעתי כזו "בשורה", לחץ הדם שלי עלה... הזמינו לי "הצלה" ונלקחתי לבית הרפואה לבדיקות מקיפות, שנמשכו כל הלילה.

הרופא מגיע אלי בפנים חמורות, ואומר לי "מצאנו פגיעות במוח שלך". ניסיתי להתבדח כדי להרגיע את עצמי, ואמרתי לו "אני לא חושב שיש מוח...". הוא ענה "ובכן, לא..." הוא הראה לי שחור על גבי לבן שישנם פגיעות, והורה לי לפנות לציילס אם.אר.איי. דחוף.

הייתי מבולבל, מתוח, ומפוחד, לא ידעתי מה לעשות. מיד כשיצאתי מבית הרפואה התקשרתי לרב שלי, הרב מרוזוב, בבכי: "אני חושב שזה הסוף, קיבלתי תוצאות חמורות ביותר..." הוא אמר לי "מנחם, אל דאגה; אנחנו הולכים ללכת לאהל, והכל יהי' בסדר".

בעזרת רופאי הפרטי הצלחתי להשיג בדיקה ליומיים אחר כך. כשדיברתי איתו הוא פלט שיש כאן חשש למחלה הידועה... עכשיו באמת התחלתי לפחד. התקשרתי לרב מרוזוב מבועת. הוא אמר לי

שניסע לאהל בערב שלפני יום הבדיקה. בסביבות 1:30 בלילה נסעתי לביתו, אספתי אותו מביתו ונסענו לאהל.

הגענו לאהל, הוא עזר לי לכתוב את המכתב, הראה לי איך לקרוא את ה"מענה לשון", ונכנס יחד איתי אל האהל להתפלל לצידי. כשנכנסנו אל האהל, עמדו שם 20 אנשים, הרב מרוזוב ואני.

כשהגעתי לקטע "שלום עליכם אדוננו מורינו ורבינו", הרמתי את ראשי, הרגשתי תחושה חזקה. זה היה ממש מפחיד. אני לא יכול להסביר את זה, כבר לא היה שם אף אחד; רק אני והרבי. ממש הרגשתי שהרבי מקשיב לי.

התחלתי לבכות מעומק ליבי; "זה לא יכול לקרות, יש לי ילדים בבית!"... קראתי את המכתב, קרעתי אותו, סיימתי לומר את ה"מענה לשון" ויצאתי. אז כבר אף אחד לא היה שם...

למחרת הלכתי לבידקת האם.אר.איי. ביום שישי הרופא התקשר אלי, ואמר "מר פומרנץ, כל מה שאנחנו רואים זה מוח מוח ומוח...". אמרתי "מה? באמת? דוקטור, הרי אמרתי לך - אין לי מוח..." הוא אמר "יש לך מוח, ואין שם שום פגיעה! דבר אחד אני רוצה לומר לך: אני לא יודע מה עשית, איך עשית ולאיפה הלכת - כי אני בעצמי ראיתי את תוצאות הבדיקה הראשונית שלך, ושם היו פגיעות במוח, וכאן - אין כלום!"

אמרתי לו - "מאד פשוט; אני הייתי באהל, ואני מאמין שהרבי הציל לי את החיים".

לפני שנים רבות, כשהייתי בן 20 בערך, באחת הפעמים האחרונות שהלכתי לקבל מהרבי כוס של ברכה, כשעברתי והרבי מזג מעט יין לכוסי - הרבי אמר משהו, ואני לא שמעתי. הרב גרונר קרא לי, והרבי מזג לי שוב מעט יין, ואמר "ס'וועט זיין גוט!" ("יהיה טוב!").

ובכן, ב"ה - זה בהחלט היה טוב.

(תודתינו לפוריקט רבי סטורי')

כתובת האהל הק': Francis Lewis Blvd. Cambria Heights, NY 11411 226-20

שליחת מכתב לאהל הק': פקס: 7187234444 | 7 י"א: ohel@ohelchabad.org

מענה אנשי להזכרת שמות: 524-635 (347) +1

יש לשמור על קדושת הגליון

ליצירת קשר ולהצטרפות לרשימת התפוצה: Nimitz04545@gmail.com

לזכות

הרב נתן בן ריסל ומרת רחל לאה בת-שבע הרב אברהם מרדכי הלוי בן אסתר רחל ומרת נחמה בת שרה לאריכות ימים ושנים ונחת חסידותי מכל יוצאי הצלחה

נדפס לחיזוק ההתקשרות

לכ"ק אדמו"ר צוקוללה"ה נב"מ זי"ע יו"ל ע"י ועד תלמידי התמימים העולמי לחיזוק אנ"ש והתמימים בכתיבה לכ"ק אדמו"ר להקדשות ולתרומות 050.4730.500